

קונל צהב-הטופר

קונל רבו עם ילדיו. בני קונל היו חזקים יותר והרגו את בנו הבכור של המלך.
המלך שלח מסר לקונל, קרא לו ואמר: "הו קונל, מדוע בניך לחמו עם בני, והרגו את בני הבכור? הייתי צריך להתנקם בך, אך לא אעשה זאת. רק אתן לך משימה, ואם אתה ובניך תשיגו לי את הסוס החום של מלך לוכלאן אחוס על נשמות בניך."
"אכן" אמר קונל "מדוע שלא אשמע לדבריו של המלך. למרות שזאת משימה קשה שהנך דורש, הרי עדיף שאמלא את דרישתו של המלך, ולא אסכן את נשמות בני."
אחרי הדברים האלה חזר קונל הביתה, אך היה מודאג מאוד. לפני השינה סיפר לאישתו את דרישת המלך. אישתו התעצבה מאוד, כי הבינה שהוא נאלץ ללכת מהבית, ואולי לא תראה אותו יותר.
"הו, קונל" אמרה "למה לא תרשה למלך להעניש את הבנים. אני יודעת שאם תלך עכשיו, לא אראה אתך יותר."
אך הוא קם בבוקר, התארגן למסע עם שלושת בניו, והם יצאו לכוון לוכלאן, ולא עצרו, אלא עברו ים עד שהגיעו לשם.
אך כשהגיעו ללוכלאן, לא ידעו מה לעשות. לכן אמר קונל הזקן לבניו: "נעצור כאן ונחפש את ביתו של

שלושה בנים נולדו לקונל צהב-הטופר, תושב ארין חסון. באותו הזמן שלטו מלכים בארין, כל אחד בחמישית מהארץ. קרה שילדי המלך שבסביבתו גר

טוחן המלך.

כשהגיעו לביתו של הטוחן, זה הזמין אותם ללון אצלו. קונל סיפר לטוחן על המריבה של בניו ובני המלך שלו, והסביר שעליו להשיג את הסוס החום של מלך לוכלאן.

"אולי תעשה לי טובה ותגיד כיצד אוכל להשיג אותו, ואני ברצון אשלם לך על כך."

"זה דבר טיפשי שהנך באת לעשות" אמר הטוחן "כי המלך מחשיב מאוד את הסוס ולא תוכל לקבלו אלא אם תגנוב אותו. אך אם תצליח, אני מבטיח לך לשמור זאת בסוד."

"הנה מה חשבתי" אמר קונל "מאחר שאתה עובד אצל המלך כל יום, תוכל אתה והעובדים שלך להכניס אותי ואת בני לתוך שקים של סובין." "רעיון טוב בא לראשך" אמר הטוחן. הוא אמר לעובדים שלו לעשות כך, והם הכניסו אותם לשקים. עובדי המלך באו לקחת את הסובין, לקחו איתם את השקים ורוקנו אותם לפני סוסים. אחר כך סגרו דלתות והלכו.

כשהבנים רצו לתפוס את הסוס, אמר להם קונל: "אל תעשו זאת. יהיה לנו קשה לצאת מכאן. אז הבה נעשה לנו חורים בהם נוכל להסתתר, אם ישמעו אותנו."

הם הכינו להם חורי מחבוא ואז ניגשו לסוס. אבל הסוס היה פראי והתחיל להקים מהומה באורווה. שמע זאת המלך ואמר לעובדיו: "זה בוודאי הסוס החום שלי. לכו ותראו מה קורה לו." הלכו העובדים וחיפשו בין הסוסים, אך לא ראו כל דבר רע. הם חזרו למלך, וזה אמר שאם לא קורה כל רע באורווה, הם יכולים ללכת ולנוח.

זמן מה אחרי שעובדי המלך הלכו, קונל ובניו נגשו שוב לסוס. אם קודם הסוס הקים מהומה, עכשיו הוא עשה המולה גדולה פי שבע.

שוב קרא המלך לעובדים ואמר שהוא בטוח כי דבר מה קורה לסוס החום שלו. "לכו ודאגו שיירגע." כשבאו המשרתים קונל ובניו נכנסו שוב למחבוא. המשרתים חיפשו ולא מצאו כלום. הם חזרו ואמרו זאת למלך.

"זה דבר מוזר" אמר המלך "לכו חזרה לנוח, ואם הסוס ירעיש שוב, אלך בעצמי לבדוק."

ושוב הרגישו קונל ובניו שהמשרתים הלכו, ושוב ניגשו לסוס. ואם בפעמים הקודמות הוא עשה המולה גדולה, הרי עכשיו הוא רעש הרבה יותר. "לא יכול להיות אחרת" אמר המלך "אלא דבר מה קורה לסוס החום שלי." הוא צלצל בפעמון ואמר למשרת האישי להודיע לאנשי האורוות שבכל זאת

קורה שם משהו. שוב באו עובדי האורות והמלך איתם.

כשקונל שמע אותם, נכנס שוב עם בניו לחורי המחבוא.

המלך היה איש פיקח וראה מאין מתחיל הרעש. "תשגיחו טוב" אמר "כאן נחבאים אנשים. בוא נמצא אותם איכשהו."

העובדים חיפשו והמלך הלך איתם, וכך מצאו אותם. כולם הכירו את קונל, כי הוא היה אזרח יקר של ארין, וכשהמלך הוציא אותם מהמחבוא, אמר: "הו, קונל, זה אתה כאן?"

"כן, המלך, ללא ספק, זה אני. נאלצתי לבוא ואני נתון לחסדך, לכבודך ולרצונך." והוא סיפר איך קרה שהוא נאלץ להשיג את הסוס החום עבור המלך של ארין, כי אחרת הבנים שלו ידונו למוות. "ידעתי שלא אוכל לקבל אתו אם רק אבקש, ולכן החלטתי לגנוב אותו."

"טוב, קונל, הבנתי. אבל בוא אלי" אמר המלך. הוא אמר למשרתיו לשמור על בני קונל, ולתת להם לאכול. שמירה כפולה נשמרו בני קונל באותו הלילה.

"ועכשיו, קונל" אמר המלך "האם כבר היית בצרה גדולה מזו, בה תראה את בניך מחר בגרדום? אבל

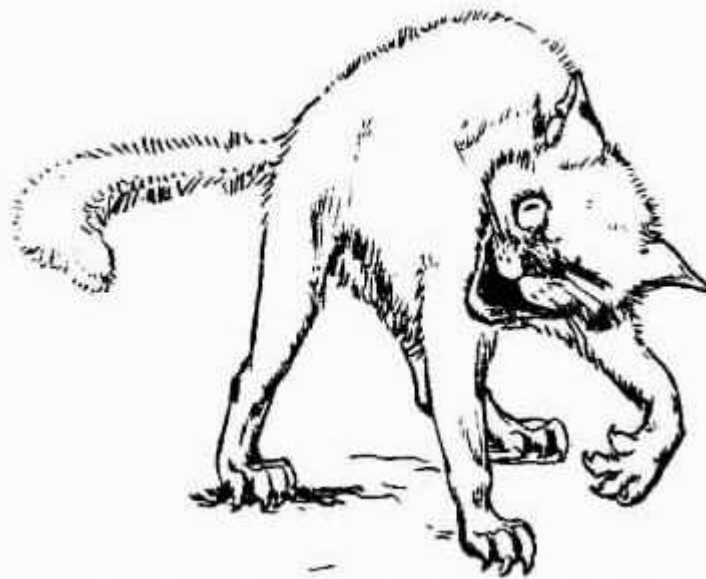
מאחר שסמכת על טוב-לבי ועל החסד שלי, וסיפרת את אילוציך, אותך לא אהרוג. אבל אם תספר לי על מקרה קשה כמו זה, שקרה לך אי-פעם, אחוס על בנך הצעיר."

"אספר לך על מקרה קשה כזה" אמר קונל. "פעם, כשהייתי צעיר מאוד, לאבא שלי היו אדמות רבות ועדרים של פרות בנות שנה. אחת מהם המליטה, ואבא אמר להביא אותה הביתה. מצאתי את הפרה, והובלתי אותה. התחילה סופת שלג. נכנסנו לבקתה לחכות שהסופה תעבור. ואז הופיע פתאום חתול, ואחריו עוד כעשרה חתולים ואחד מהם, מנומר, בעל עין אחת היה היללן הראשי. המצב לא מצא חן בעיני, כי לא הרגשתי טוב בחברה זו.

'התאספו' אמר היללן 'למה שנשתוק? נשיר זמר לקונל צהב-הטופר.' הופתעתי מאוד שהחתולים ידעו את שמי. אבל אחרי שהם שרו אמר היללן הראשי: 'עכשיו, הו קונל, שלם לחתולים שזמרו לך.' אמרתי לעצמי: 'טוב, אין לי במה לשלם לכם, אלא אם תקחו את העגל הרך.' ורק עלה הדבר לראשי, התחילו שני חתולים ואחריהם עשרה התנפלו על העגל, והוא לא נשאר חי זמן רב. 'המשיכו' אמר היללן הראשי 'תמשיכו בזמר לקונל

צהב-הטופר.

לא אהבתי יותר מדי את הזמרה שלהם, אך שוב התחיל חתול אחד, ואחריו עשרה התחילו ביללה. 'שלם להם עכשיו!' אמר החתול הגדול המנומר.

'עייפתי מעצמי ומהזמירות שלכם' אמרתי 'אין לי איך לפצותכם אלא אם תיקחו גם את הפרה' והם באמת תפסו את הפרה והיא לא שרדה זמן רב. 'למה תשתקו?' אמר שוב היללן הראשי 'זמרו לקונל

צהב-הטופר.

בוודאי, מלכי, לא הערכתי הרבה את זמרתם, ולא ראיתי בהם חברים טובים. אך אחרי שיללו שוב את זמרתם אמר החתול הראשי: 'שלם להם עכשיו!' לא היה לי יותר במה לשלם להם, מלכי, וכך אמרתי להם. התחילה התרוצצות ואני קפצתי דרך חלון שראיתי בקיר אחורי של הבקתה. התחלתי לרוץ ליער, מהר כפי שרק יכולתי. הייתי אז עוד חזק וזריז, וכששמעתי את החתולים רודפים אחרי, טיפסתי על עץ גבוה, והסתתרתי בין עלוות הצמרת. החתולים חיפשו אותי ביער, אך לא מצאו ולבסוף התעייפו, ושמעתי איך אחד מהם מציע לחזור. אבל החתול בעל עין אחת, שהיה כנראה המפקד שלהם, אמר: 'אתם לא רואים אותו למרות שיש לכם שתי עיניים, ואני בעין אחת רואה איך הנבל מסתתר על העץ'. חתול אחד התחיל לטפס על העץ אחרי, אבל אני, בסכין שהייתה לי, הרגתי אותו. 'לא יתכן' אמר בעל עין אחת 'שאבד חברים שלי. בואו, נחפור מסביב לעץ שהנבל יופל ממנו.' החתולים התחילו לחפור וחתכו שורש עץ אחד, כך שהעץ רעד חזק. אז נתתי צעקה גדולה מפחד, ולא פלא בכך.

בסביבה זו היה אז כומר עם עשרה אנשים, שבאו לחפור דבר מה. הוא שמע את זעקתי ואמר: 'זאת צעקת אדם במצוקה, בואו נראה מה קורה.' אבל אחד האנשים אמר: 'הבה נמתין עד שנשמע זאת שוב.'

החתולים המשיכו לחפור, הגיעו לשורש שני וחתכו אותו. שוב נתתי צעקה, ולא הייתה זו החלשה מצעקותיי.

'זה בוודאי אדם במצוקה' אמר הכומר 'בואו, נלך לשם,'

החתולים בדיוק חתכו את השורש השלישי והעץ נפל. אז נתתי את הזעקה השלישית. אנשי הכומר רצו, וכשראו את החתולים התנפלו עליהם באתים, ונלחמו בהם, עד שהחתולים ברחו.

ואני, מלכי, לא זזתי עד שלא ראיתי שהאחרון מהם בורח. רק אז הלכתי הביתה.

זו המצוקה הגדולה ביותר שקרתה לי, ונדמה לי שלהיות נטרף על ידי חתולים הוא גורל גרוע מלהיות תלוי מחר בגרדום על ידי מלך לוכלאן."

"הו, קונל" אמר המלך "הנך מלא מילים. עכשיו, עם סיפורך, שחררת את בנך הצעיר, ואם תספר לי על אירוע עוד יותר קשה שחווית, אשחרר גם את בנך השני. יהיו לך שני בנים."

"אם כך" אמר קונל "בתנאי שתעשה כך אספר לך איך נמצאתי במצוקה עוד יותר גדולה מזו כמו להישאר בכלא שלך הלילה."

"הייתי אז בכור צעיר מאוד" סיפר קונל "ויצאתי לצוד. אדמות של אבי היו בקרבת הים, ואזור זה היה מלא סלעים, מערות וסדקי קרקע. כשעליתי לצוק מעל החוף ראיתי עשן מתמר מבין שני סלעים והלכתי לראות מה יכולה להיות הסיבה לעשן זה. אז מעדתי ונפלתי לנקיק עמוק פנימה, אך המקום היה מלא צמחיה, כך שלא נפצעתי ולא שברתי עצמות. לא ידעתי איך אוכל לצאת מזה, אך המשכתי להביט למעלה, משם נפלתי, ורק חשבותי שכבר לא יבוא יום שאוכל להגיע לשם, למעלה. פחדתי שאשאר כך עד מותי.

אבל אז שמעתי רעש גדול ומעלי הופיע ענק. הוא הוציא אותי מהנקיק, הביא אותי למערה שלו, בה היה עדר של תריסר עזים ותיש בראשם. הענק ואמר: 'הו, קונל, הסכין שלי כמעט החלידה בנדן, בהמתנה לבשרך הרך.' 'או' אמרתי 'לא אועיל לך הרבה, אולי רק לארוחה אחת, אבל אני בחור נדיב. אני רואה שיש לך רק עין אחת. ארפא ואתן לך לראות גם בעין השנייה.'

הענק הביא סיר ענקי עם מים ושם אותו על האש

במערה, כפי שאמרתי לו לעשות. אמרתי לו להיכנס למים, אספתי חופן עשבים והתחלתי לטפל בעיניו.

היה קל מאוד לגרום לכך שלא יראה גם בעין השנייה. כשהוא הרגיש שלא יכול לראות בכלל הוא קפץ מהסיר, נעמד בפתח המערה ואמר שעכשיו יתנקם בי, כי גזלתי ממנו את הראיה של העין

השנייה. נאלצתי להישאר במערה יחד עם העזים, ונשמתי רק בקושי, כדי שלא ישמע ולא ימצא אותי. כשהציפורים התחילו לשיר הוא ידע שהגיע הבוקר ואמר לי לשחרר את העזים. הוצאתי עז אחת, והוא ליטף אותה ואמר: 'הנה את, העז שלי השעירה. את יכולה לראות אותי, אך אני לא אוכל לראותך.'

המשכתי להוציא את העזים והוא ליטף כל אחת מהן. אבל אז שחטתי את התיש, פשטתי את עורו, שמתי את ידי ורגלי במקום רגליו, ועל הראש שמתי את קרניו.

כך יצאתי מהמערה. בפתח הענק שם את ידו עלי ואמר: 'הנה אתה, התיש שלי. אתה יכול לראותי, אך אני לא אוכל לראותך.'

כשיצאתי מהמערה והורדתי את עור התיש, אמרתי לענק הפרא: 'עכשיו אני בחוץ, ולא תעשה לי כבר כלום.'

'אכן!' אמר הענק 'סידרת אותי. אבל אם כבר אתה כל כך פקח, אתן לך במתנה את הטבעת הזו. בוא, קח אותה.' 'לא' אמרתי 'אם אתה רוצה לתת לי אותה, תשליך על הארץ ואז אקח אותה.' הוא זרק את הטבעת ואני הרמתי אותה מהארץ ושמתי על האצבע. ואז הוא שאל: 'הטבעת מתאימה לך?' 'מתאימה' ענית. ואז הוא שאל: 'איפה את, טבעת?'

אליה מלפנים ומאחור ובפנים הרבה דברי יקרים.
חשבתי איך אוכל להשיג קצת מהם וניסיתי להיכנס
לסירה. רק הכנסתי רגל והסירה הפליגה, ולא עצרה
עד שהגיעה אל האי. כשיצאתי ממנה היא חזרה
למקומה הקודם. נשארתי על האי ולא ידעתי מה
לעשות הלאה. במקום לא ראיתי כל דבר וגם אוכל
לא היה לי. אזי הלכתי ועליתי על גבעה, ואחריה
ירדתי לעמק. שם, בתחתית, ראיתי אישה עם ילד
ערום על ברכיה, ובידה סכין. היא ניסתה לכוון את
הסכין לגרונו של הילד, אבל הילד צחק, והיא
התחילה לבכות וזרקה את הסכין.
הרגשתי שאני רחוק מכל ידידי וקרוב לאויבים. ואז
קראתי לאישה: 'מה מעשיך כאן?' והיא שאלה: 'מה
מביא אתך הנה?' ואני שאלתי שוב: 'מדוע רצית
לשים סכין על צווארו של הילד?' 'כי צריך להכין
אותו לאוכל לענק, אחרת עולמי יחרב' צעקה
האישה. בדיוק אז שמענו צעדים של הענק. 'מה
אעשה? מה אעשה?' קראה האישה.
אני ניגשתי ליורה גדולה, שלמזלי לא הייתה חמה
עדיין, ונכנסתי פנימה, בדיוק כשהפרא הגיע.
'האם בישלת אותו כבר בשבילי?' הוא קרא. 'הוא
עוד לא מוכן' היא ענתה, ואני קראתי מתוך היורה:
'אמא, אמא, אני רותח כאן.'

והטבעת ענתה: 'אני כאן.'
הענק הלך בעקבות קול הטבעת ואני הבנתי שאני
נמצא כעת במצוקה גדולה מזו שהייתי קודם. לא
יכולתי להוריד את הטבעת, אבל הוצאתי סכין
וחתכתי את האצבע וזרקתי רחוק ממני, לתוך אגם.
האגם היה עמוק במקום זה. והוא שוב צעק: איפה
את, הטבעת? והטבעת ענתה מקרקעית הים: 'אני
כאן.' הוא קפץ אחרי הקול ונפל למים, ואני שמחתי
מאוד כשראיתי אותו טובע, כפי שאשמח עכשיו,
כשתחזיר לי את חיי ואת שני הבנים שלי, ולא
תגרום לי יותר לצרות."
"וכשהענק טבע, הלכתי ומצאתי את ביתו, ושם
הרבה כסף וזהב, אותם לקחתי וחזרתי הביתה.
ושם שמחו מאוד לבואי. והנה היד שלי בלי אצבע,
כסימן שכך באמת היה."
"אכן, קונל" אמר המלך "אתה איש של מילים
רבות, ואני גם רואה שחסרה לך אצבע אחת.
שחררת עכשיו את שני בניך, אבל ספר לי על אירוע
שהוא קשה יותר מלראות את בנך השלישי תלוי
מחר בגרדום. אם תספר, תוחזר לך הנשמה של
הבן הבכור."
"פעם הלכתי לצוד. עברתי ליד אגם ובאמצע האגם
ראיתי אי. והייתה שם גם סירה, עם חבל קשור

הענק צחק: 'הו, האוו, הורראה' והוסיף עצים לאש מתחת היורה.

הייתי בטוח שאתבשל לפני שאוכל לצאת מהיורה. אך למזלי הענק נשכב לישון בסמוך לאש. אישה, כשרק ראתה שהוא ישן חזק ניגשה לחור שבמכסה ושאלה: 'אתה חי עדיין?' אמרתי שאני חי. הרמתי את ראשי, והחור היה די גדול, כך שיכולתי להוציאו דרך החור במכסה. הכל הלך חלק ורק המותניים שלי היו רחבים מדי ופצעתי את עורי כשזחלתי מהיורה.

לא ידעתי מה לעשות הלאה, והיא אמרה ששום כלי נשק לא יהרוג את הענק, אלא הנשק שלו. התחליתי לשלוף את החנית שלו, ועם כל נשימה שלו פחדתי שיתעורר. פחד היה להביט עליו, כה איום היה הפרא. הייתה לו רק עין אחת באמצע המצח, ופחדתי מאוד לתקוף אותו.

בסוף שלפתי את החנית ותקעתי אותה לתוך העין שלו. הוא ניסה לקום והכה בקצה החנית בקיר המערה, והחנית עברה את ראשו ויצא מהצד השני. הוא נפל מת, ותוכל לתאר לעצמך, הו מלכי, כמה שמחתי על כך.

יצאנו, אני והאישה, לחוף האגם, ושם עברנו את הלילה. הלכתי ולקחתי את הסירה, בה באתי,

לקחתי את האישה והילד, וחזרתי הביתה." אמו של המלך לוכלאן הייתה בדיוק אז שם, והקשיבה לסיפורו של קונל.

"זה אתה" שאלה "שבאמת היית שם? זו אני הייתי, והילד שחיוו הצלת הוא בני המלך, ולך הוא חייב את החיים שלו." והם שמחו מאוד.

המלך אמר אז: "קונל, עברת חוויות קשות. אבל עכשיו הסוס החום הוא שלך, וגם שק מלא חפצים יקרים מהאוצר שלי."

הם הלכו לישון מוקדם בערב זה, ומוקדם בבוקר מלכת האם הכינה הכול. קונל קיבל את הסוס החום ושק מלא זהב וכסף ואבנים יקרות, ואז הוא ושלוש בניו יצאו וחזרו לארין, ארץ מלאת שמחה. קונל השאיר את הזהב והכסף בביתו ועם הסוס בא למלך. מאז הם נשארו חברים טובים.

הוא חזר הביתה לאישתו, הם הכינו מסיבה גדולה, שעוד לא הייתה כמוה, לא אצל בן ולא אצל אח.